

DZIEŃ WOLNOŚCI RELIGIJNEJ

Lekcja 1 — 2 stycznia

KRYZYS TOŻSAMOŚCI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 26 grudnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 1,1-31; 5,1-7.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Chodźcie więc, a będziemy się prawować — mówi Pan! Choć wasze grzechy będą czerwone jak szkarłat, jak śnieg zbieleją; choć będą czerwone jak purpura, staną się białe jak wełna” (Iz 1,18).

Zagubieni w krainie zapomnienia. Jeśli podróżujesz samochodem przez Irlandię wąskimi wiejskimi drogami między kamiennymi murkami okalającymi pola, często natkniesz się na stada krów wracających do obór po dniu spędzonym na pastwisku. Nawet jeśli nie towarzyszy im pasterz, to każda krowa bezbłądnie trafia do swojej obory. Wie, gdzie jest jej dom i do kogo należy.

Gdy małe dziecko zagubi się w centrum handlowym i płacze, może nie zdawać sobie sprawy z tego, gdzie się ono znajduje i gdzie jest jego matka, ale w morzu ludzi z pewnością rozpozna ją, gdy tylko ją zobaczy.

Niestety, w przeciwieństwie do irlandzkich krów (a tym bardziej zagubionego dziecka), Judejczycy zapomnieli, że należą do Jahwe, ich Niebiańskiego Władcy, a zatem utracili swoją tożsamość jako ludu przymierza.

— „Synów odchowalem i wypastowałem, lecz oni odstąpili ode mnie. Wół zna swego właściciela, a osioł złób swego pana, lecz Izrael nie ma rozeznania, mój lud niczego nie rozumie” (Iz 1,2-3).

W tym tygodniu przyjrzymy się Bożemu dziełu nawrócenia i odrodzenia tego ludu.

Słuchajcie, niebiosa (zob. Iz 1,1-9) NIEDZIELA — 27 grudnia

W Iz 1,1 znajduje się krótkie wprowadzenie przedstawiające autora (syn Amosa), źródło jego przesłania (widzenie) oraz jego temat (Judea i jej stolica, Jerozolima, za panowania czterech królów). Temat przesłania wskazuje także pierwszoplanowych adresatów Izajasza — współczesnych mu jego rodaków. Prorok mówi do nich o ich stanie i czekającej ich przyszłości.

Wspominając judzkich królów, za panowania których działał, Izajasz zawęża krąg adresatów i wiąże swoją księgę z historycznymi i politycznymi wydarzeniami konkretnego okresu. Te ramy czasowe kierują nas do historycznych sprawozdań zawartych w 2 Krl 15,1-20,21 i 2 Krn 26,1-32,33.

Przeczytaj Iz 1,2. Co jest istotą przesłania tego wersetu? Co Pan tutaj mówi? Jak przesłanie to przewija się przez całą historię zbawienia? Czy dotyczy ono także współczesnego Kościoła? Uzasadnij swoją odpowiedź.

.....
.....

Zwróć uwagę, że przesłanie Izajasza zaczyna się następująco: „Słuchajcie, niebiosa, i uważnie przysłuchuj się, ziemi!” (Iz 1,2; por. Pwt 30,19; 31,28). Bóg nie wskazuje tu na to, że niebo i ziemia same z siebie mogą usłyszeć czy zrozumieć owo przesłanie. To wyrażenie jest jedynie środkiem literackiego wyrazu.

Gdy starożytni królowie na Bliskim Wschodzie, tacy na przykład jak władca Hetytów, zawierali polityczne umowy z pomniejszych władcami, przywoływali swoich bogów na świadków, by podkreślić, że złamanie umowy z pewnością nie ujdzie bezkarnie. Jednak gdy boski Król Królów zawarł przymierze z Izraelitami w czasach Mojżesza, nie odwoływał się do żadnych bogów jako świadków. Jako jedyny i prawdziwy Bóg przywołał na świadków niebiosa i ziemię, aby spełniły rolę świadków (zob. także Pwt 4,26).

Przeczytaj uważnie Iz 1,1-9. Podsumuj, na czym polegały grzechy Judejczyków. Zwróć szczególną uwagę na skutki tych grzechów. Co się stało z powodu winy Judejczyków? Jaka nadzieja jest wskazana w Iz 1,9?

.....
.....

Zdemoralizowana obrzędowość PONIEDZIAŁEK — 28 grudnia **(zob. Iz 1,10-17)**

Przeczytaj Iz 1,10. Dlaczego prorok posłużył się podobieństwem do Sodomy i Gomory? Co Pan pragnął przez to wskazać?

Przeczytaj Iz 1,11-15. Co Pan mówi tutaj swojemu ludowi? Dlaczego Bóg odrzucił nabożeństwa odprawiane przez Jego lud?

Ręce składające ofiary i wznoszone w modlitwie były pełne krwi. To znaczy, że ludzie ci stosowali przemoc i uciskali bliźnich (zob. Iz 1,15; 58,3-4). Źle traktując innych członków przymierza, Izraelici okazywali pogardę Obrońcy Izraela, albowiem grzechy przeciwko bliźnim są grzechami przeciwko Bogu.

Oczywiście to Bóg ustanowił starotestamentowy system obrzędowy (zob. Kpł 1,1-16,34) i wyznaczył świątynię jerozolimską jako właściwe miejsce nabożeństwa (zob. 1 Krl 8,10-11). Ale obrzędy miały być odprawiane w kontekście przymierza zawartego przez Boga z Jego ludem. To przymierze Boga z Izraelitami umożliwiała Jego zamieszkiwanie wśród nich w świątyni. Tak więc przeprowadzane obrzędy i wznoszone tam modlitwy miały sens jedynie pod warunkiem, że wyrażały wierność wobec Boga i Jego przymierza. Dlatego ci, którzy składali ofiary, ale nie odczuwali szczerej skruchy i gotowości zaprzestania niesprawiedliwych działań wobec innych członków przymierza, dopuszczali się w ten sposób rytualnego kłamstwa. Zatem ich ofiary były nie tylko nieważne, ale były wręcz grzechem! Ich ceremonialne gesty miały świadczyć o tym, że są wierni, ale ich postępowanie dowodziło tego, że złamali przymierze z Bogiem.

Przeczytaj Iz 1,16-17. Co Pan nakazał swojemu ludowi? Jak te wersety w ich kontekście są zbieżne z tym, co Jezus powiedział w Mt 23,23-28? Jakie przesłanie dla siebie znajdujemy w tych wersetach i kontekście, w którym zostały podane?

Przeczytaj Iz 1,18. Zastanów się nad tymi słowami i napisz, co Bóg przez nie wyraził (przeczytaj kilka kolejnych wersetów, by poznać kontekst Iz 1,18).

Bóg z mocą dowiódł, że oskarżeni Judejczycy są winni złamania zawartej z Nim umowy (zob. Iz 1,2-15), a następnie wezwał ich do reformy (zob. Iz 1,16-17). To wezwanie sugeruje, że jest jeszcze dla nich nadzieja. W końcu, gdyby nie było nadziei, po co wzywać skazańca do zmiany postępowania? Jak bowiem skazaniec w celi śmierci miałby bronić pokrzywdzonego, wymierzać sprawiedliwość sierocie i wstawiać się „za wdową!” (Iz 1,17)? Ale gdy Bóg mówi: „Chodźcie więc, a będziemy się prawować” (Iz 1,18), widzimy, że On wciąż stara się przemówić do rozumu swojemu ludowi, skłonić go do skruchy i porzucenia zła, bez względu na to, jak bardzo zwyrodniał.

Pan zapewnia Judejczyków, że może ich oczyścić z grzechu — zastąpić czerwień grzechu bielą sprawiedliwości. Dlaczego grzechy mają kolor czerwony? Bo czerwień to kolor krwi — którą przelali — widniejącej na ich rękach (zob. Iz 1,15). Biel zaś jest kolorem czystości i uwolnienia od winy za przelanie krwi. Bóg oferuje im zmianę życia. Podobnego słownictwa użył Dawid, gdy błagał Boga o przebaczenie za to, że posiadał Batszebę i doprowadził do śmierci jej męża (zob. Ps 51,9.16). W Iz 1,18 Bóg posługuje się argumentem przebaczenia oferowanego Jego ludowi!

Jak Boża oferta przebaczenia służy jako argument do uzasadnienia zmiany ich postępowania? Por. Iz 1,18 z Iz 44,22.

Teraz dostrzegamy cel surowych słów Boga skierowanych przeciwko Jego ludowi. Nie oznaczają one odrzucenia, ale pragnienie nawrócenia ich do Niego. Jego oferta przebaczenia jest poważnym argumentem wspierającym Jego wezwanie do oczyszczenia się Judejczyków z moralnego zepsucia (zob. Iz 1,16-17). Jego przebaczenie umożliwia im odrodzenie się dzięki Jego mocy. Widzimy tu podstawę *nowego przymierza* zapowiadanego w Jr 31,31-34, w którym przebaczenie jest podstawą więzi nowego serca z Bogiem. Zaczynamy więc od *czerwieni*, będąc winni długu, którego nigdy nie bylibyśmy w stanie spłacić. Jednak z pozycji pokory i uznania naszej potrzeby przebaczenia jesteśmy gotowi przyjąć wszystko, co Bóg nam daje.

Przeczytaj Iz 1,19-31. Jaki temat pojawia się w tym fragmencie księgi i jak przewija się on w całej Biblii?

Zwróć uwagę na logiczną konstrukcję Iz 1,19-20: *Jeżeli* Judejczycy wybiorą ochozce posłuszeństwo wobec Boga, będą *spożywali* „z dóbr ziemi” (Iz 1,19). Z drugiej strony, *jeżeli* odrzucą Jego ofertę przebaczenia i odrodzenia oraz będą się buntować przeciwko Niemu, *pożre* ich miecz (zob. Iz 1,20). Wybór zatem należy do nich. Tak więc wersety te zawierają warunkowe błogosławieństwo i warunkowe przekleństwo.

W 1. rozdziale *Księgi Izajasza* jej autor powtarza i stosuje do zaistniałej sytuacji słowa Mojżesza zapisane w Pwt 30,19 w czasie, gdy Bóg ustanawiał przymierze z Izraelitami: „Biorę dziś przeciwko wam na świadków niebo i ziemię. Położyłem dziś przed tobą życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo”.

Przeczytaj uważnie te słowa Mojżesza. Zwróć uwagę, że nie ma neutralnego stanowiska: Albo życie, albo śmierć; albo błogosławieństwo, albo przekleństwo. Dlaczego mamy do wyboru tylko dwie możliwości? Dlaczego nie ma jakiegось kompromisowego wyjścia z tej sytuacji?

Te słowa Mojżesza streszczają serię ostrzeżeń, błogosławieństw i przekleństw, które kończą zawarcie przymierza w 27., 28., 29. i 30. rozdziale *Księgi Powtórzonego Prawa* (por. 26. rozdział *Księgi Kapłańskiej*). Przymierze to obejmuje następujące elementy: (1) przypomnienie tego, czego Bóg dokonał dla Izraelitów, (2) warunki (przykazania), których należy przestrzegać, by przymierze pozostawało w mocy, (3) nawiązanie do świadków oraz (4) błogosławieństwa i przekleństwa ostrzegające ludzi, co się stanie, jeśli złamią warunki przymierza.

Bibliści twierdzą, że te same elementy występują w identycznej kolejności w umowach politycznych zawieranych przez inne narody, takie jak na przykład Hetyci. Tak więc ustanawiając przymierze z Izraelitami, Bóg posłużył się formułą zrozumiałą dla nich, aby możliwie mocno uświadomić im naturę i skutki wzajemnie wiążącej umowy, której stroną się stali. Możliwe dobrodziejstwa przymierza były ogromne, ale gdyby Izraelici złamali tę umowę, ich los byłby gorszy, niż gdyby nigdy jej nie zawarli.

Jak w swoim chrześcijańskim życiu doświadczyłeś zasady błogosławieństwa i przekleństwa przedstawionej powyżej?

Przeczytaj pieśń zapisaną w Iz 5,1-7. Jakie znaczenie ma ta przypowieść?

Bóg wyjaśnił znaczenie przypowieści dopiero na końcu, czyli w Iz 5,7. Używając przypowieści, pomógł swoim wiernym spojrzeć na siebie obiektywnie, aby mogli poznać swój rzeczywisty stan. Bóg skutecznie posłużył się taką metodą wobec Dawida (zob. 2 Sm 12,1-13). Nazywając przypowieść pieśnią „o Jego miłości” (Iz 5,1 BT), Bóg na początku wskazuje, co jest motywacją Jego działań wobec Jego ludu. Jego więz z wierzącymi opiera się na Jego charakterze, którego dominującą cechą jest miłość (zob. 1 J 4,8). Bóg oczekuje w zamian także miłości. Jednak zamiast *szlachetnych gron*, otrzymał „złe owoce”⁴ (Iz 5,2), czyli dosłownie *śmierdzące/parszywe/paskudne/obrzydlive rzeczy*.

Co Pan miał na myśli, gdy zapytał: „Cóż jeszcze należało uczynić mojej winnicy, czego ja jej nie uczyniłem?” (Iz 5,4)?

W kolejnych wersetach Bóg mówi:

— „Otóż teraz chcę wam ogłosić, co uczynię z moją winnicą: Rozbiorę jej płot, aby ją spasiono, rozwalę jej mur, aby ją zdeptano. Zniszczę ją doszczętnie” (Iz 5,5-6).

Gdy grzeszymy, Bóg nie od razu odsuwa się od nas, odbierając nam swoją ochronę i niszcząc nas. Cierpliwie daje nam okazję do przyjęcia przebaczenia (zob. 2 P 3,9). On nie odrzuca nikogo, kto przychodzi do Niego. Wzywa każdego, póki jest nadzieja na pozytywną reakcję. Nie przyjmuje rychło odmowy, bo wie, że jesteśmy istotami nieświadomymi i zwiędzionymi przez grzech. Ale jeśli nie może do nas dotrzeć, ostatecznie uznaje nasz wybór i pozwala nam pozostać takimi, jakimi chcemy być (zob. Ap 22,11).

Jeśli uparcie odrzucamy Boże wezwania kierowane do nas przez Ducha Świętego, możemy w końcu przekroczyć granicę, zza której już nie ma powrotu (zob. Mt 12,31-32). Odwrócenie się od Chrystusa jest niebezpieczne (zob. Hbr 6,4-6). Bóg może uczynić dla nas bardzo dużo, ale istnieją granice także Jego możliwości, bo On szanuje nasz wybór.

Weźmy na przykład sprawę poruszoną w Iz 5,4 — „Cóż jeszcze należało uczynić mojej winnicy (...)?” — i przyjrzyjmy się jej w świetle Chrystusowego krzyża, na którym Bóg złożył z siebie ofiarę za nasze grzechy, płacąc własnym życiem za złamanie swojego prawa przez nas. Co jeszcze można było uczynić dla nas, czego On nie uczynił? Jak rozmyślanie o ofierze Chrystusa daje nam pewność zbawienia oraz motywuje do skrucy i zmiany życia?

⁴ PIC: *jagody uległe* [cuchnące], NBG: *zepsute jagody*, BL: *nic niewarte owoce*, BI: *cierpkie owoce*, BKR: *kwaśne jagody*, BG: *plonne wino* [winorośl o jagodach kwaśnych i mało soczystych], UBG: *dzikie winogrona*, BRP: *kolczaste luskwiny* [zdrewniałe lupiny] (przyp. red.).

DO DALSZEGO STUDIUM

W kontekście Iz 1,4 Ellen G. White napisała: „Zdeklarowany lud Boży odłączył się od Boga, utracił mądrość i wypaczył zrozumienie prawdy. Wierzący nie potrafili patrzeć dalekosięźnie, bo zapomnieli, że zostali oczyszczeni z dawnych grzechów. Poruszali się niespokojnie i niepewnie w ciemności, starając się usunąć z umysłu pamięć o wolności, pewności i szczęściu wynikających z poprzedniego stanu. Dopuszczali się różnego rodzaju istnych szaleństw, sprzeciwiając się Bożej opatrności i pogłębiając winę ciężącą na nich. Słuchali oskarżeń szatana przeciwko charakterowi Boga, wskutek czego przedstawiali Boga jako pozbawionego miłosierdzia i wielkoduszności”⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak możemy zostać *obmyci* przez Boga? Co oznacza wyrażenie „obmycie się” (Iz 1,16)? (Zob. Flp 2,12-13).

2. Jak Jezus dostosował, poszerzył i wykorzystał pieśń miłosną o winnicy? (Zob. Mt 21,33-45; Mk 12,1-12; Łk 20,9-19). Jakie lekcje są zawarte w tych opowiadaniach dla nas, adwentystów dnia siódmego?

3. Jaki związek istnieje między przebaczeniem oferowanym nam przez Boga a przeobrażeniem, którego dokonuje On w nas? Co jest pierwsze — przeobrażenie czy przebaczenie? Dlaczego ważne jest, by to wiedzieć?

4. W powyższym cytacie Ellen G. White stwierdziła, że ludzie sprzeciwiają się Bożej opatrności. Co to znaczy?

PODSUMOWANIE

Gdy Izraelici zapomnieli o Bogu, uznawszy, że Jego błogosławieństwa to coś, co się im należy, wówczas On przypomniał im, że są odpowiedzialni wobec Niego oraz związani Jego przymierzem. Miłosiernie wskazał im ich duchowy stan, ostrzegł przed strasznymi skutkami odrzucenia Jego ochrony oraz wezwał, by pozwolili Mu ich uzdrowić i oczyścić.

⁵ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 4, Hagerstown 1977, s. 1137.

DZIEŃ WYDAWNICTWA „ZNAKI CZASU”

1. kwartał • Zbiórka darów 9 stycznia • Projekt Wydawnictwa „Znaki Czasu”

Jubileuszowa kolekcja

Czy wiesz, że Wydawnictwo „Znaki Czasu” liczy już sto lat! To cały wiek oddanej służby rzeszy pracowników, miliony wydanych publikacji (książek, czasopism, broszur i ulotek) oraz tysiące pozyskanych dla Królestwa Bożego szczęśliwych ludzi! Dopiero wieczność ukaże w pełni rzeczywiste rezultaty tej niezwykłej służby, której owoce z pewnością pozytywnie nas zaskoczą!

W związku z jubileuszem stulecia naszej instytucji wydawniczej (1921-2021) wydamy jeszcze w tym roku specjalną, kolorową i przystępną cenowo **serię książkową *Konflikt Wieków* wraz z audiobookami** nagranych przez zawodowych aktorów i lektorów. Takiego wydania *Konfliktu Wieków* jeszcze w Polsce nie było!

Zebrane w ubiegłym roku dary na Dzień Wydawnictwa „Znaki Czasu” pokryły koszty nagrania audiobooków. Tegoroczne dary pozwolą dokończyć projekt ewangelizacyjny *Jubileuszowa kolekcja*. Dzięki twojemu wsparciu finansowemu wielu ludzi w Polsce na nowo odnajdzie nadzieję i sens życia!

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w koszyku.
2. Dary można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Wydawnictwa „Znaki Czasu”: **35 1240 6003 1111 0010 6365 5673**, z dopiskiem:
Jubileuszowa kolekcja.